

# CUPRINS

|                                         |         |
|-----------------------------------------|---------|
| Începutul .....                         | 5       |
| Capitolul I                             |         |
| NAVAMALIKA .....                        | 33      |
| Capitolul II                            |         |
| ISIT .....                              | 77      |
| Capitolul III                           |         |
| HAMMA .....                             | 119     |
| Capitolul IV                            |         |
| SERVILIA .....                          | 167     |
| Capitolul V                             |         |
| MARIA .....                             | 214     |
| Capitolul VI                            |         |
| YVONNE .....                            | 258     |
| Capitolul VII                           |         |
| ILEANA .....                            | 306     |
| Sfârșitul .....                         | 353     |
| <br>Cronologia vieții și a operei ..... | <br>359 |
| Repere istorico-literare .....          | 363     |

O daia era albă ca un culcuș de fecioară. Apusul își filtra agonia prin două ferestre înalte, schițând pe parchet două romburi de lumină portocalie, care cuprindeau picioarele patului într-o îmbrățișare tremurătoare.

Un miros straniu de albeață respirau pereții proaspăt văruiți și se cernea în unde subțiri pe măsuta cu trei scaune dintre ferestre, pe soba de teracotă din colț, pe noptiera de la căpătâiul patului și chiar pe jilțul de paie în care veghea sora de caritate Dafina, îmbrăcată în șorț alb, cu bonetă albă pe creștet și cu o cruciuliță roșie între sânii plini de sănătate. Din unghere răsăreau umbre sfioase, cenușii, înaintau domol și apoi, brusc, se stingeau – speriate parcă de tăcerea deasă ce căptușea odaia și înghițea tic-tacul grav al pendulei atârnată deasupra calendarului, pe fâșia de zid dintre cele două geamuri.

Dafina ședea neclintită, cu mâinile în poală pe ziarul împăturit frumos, privind la bolnavul care zăcea

cu brațele întinse peste învelitoarea albă, capul înfășurat într-un pansament alb din care i se vedea numai fața de ceară, vrâstată cu trei linii negre paralele – sprâncenele, genele și mustățile. Pleoapele-i închise păreau niște pete violete, iar buzele cărnoase erau atât de palide că de-abia li se deosebeau marginile.

În ochii surorii de caritate mocnea înduioșare și nedumerire. Compătimea pe bietul bolnav cu toată pasiunea, mai ales de când descoperise că e victima unei drame amoroase. Era foarte blândă și tot atât de sentimentală. Cărlionții aurii răzvrățiți îi alintau obrajii rumeni, și ochii ei leneși, albaștri, pâlpâiau în lacrimi. Colega pe care a schimbat-o azi-dimineață i-a șoptit în grabă că pacientul e un profesor mare, că a fost împușcat de un muscal gelos, că l-au adus aseară târziu aci, la Sanatoriul Sf. Maria, și că doctorul Filostrate e tare înfuriat, ceea ce înseamnă că șansele de scăpare sunt puține...

Pentru Dafina, fire lacomă de iubiri romantice, cuvintele tovarășei fură ca un bob de sare pe o rană vie; inima îi sfârâia de curiozitate. Dorea amănunte, multe, minunate, și nu venea nimeni să i le dea. Bolnavul nu se clintise toată ziua; nici când i s-a schimbat pansamentul n-a deschis ochii. Pe foaia de temperatură, cu litere caligrafice, scria doar numele: Toma Novac.

A avut mari speranțe în *Universul* pe care i l-a strecurat, spre amiazi, tovarășa. „Drama din Strada Albă” însă era lichidată în câteva rânduri seci. Dafina le-a citit și răscitit, căutând înțeleșuri tainice în frazele

convenționale. Negăsind ce râvnea, sufletul i se scâldea într-o tristețe sură în care pluteau, ca fricele destrămate dintr-o țesătură veche, cuvintele tipărite: „Ieri, pe la orele șapte seara, în Strada Albă no. 7, emigrantul rus Ștefan Alexandrovici Poplinski, stabilit de curând în Capitală, venind de la Berlin unde se refugiase în urma revoluției, a tras patru focuri de revolver asupra d-lui Toma Novac, bine-cunoscutul profesor de la Universitatea din București. Cauza crimei pare a fi eterna gelozie. Din primele cercetări ar rezulta că simpaticul profesor a fost surprins în flagrant delict de adulter cu tânăra și frumoasa soție a străinului gelos. Toate patru gloanțele au lovit în plin, încât profesorul Novac, transportat grabnic la sanatoriul doctorului Filostrat, se află în agonie. Numai o minune i-ar mai putea salva viața. Criminalul a fost arestat. Doamna a scăpat neatinsă, alegându-se doar cu spaima. Crima a produs o senzație imensă deoarece asasinul este descendentul unei familii mari; se zice chiar că ar fi baron, în Capitală avea puține cunoștințe. Era hotărât să rămâie definitiv în țară, frumoasa lui soție fiind originară din Basarabia, unde se spune că ar avea moșii străvechi...”

Dar cum e eroina? Și cum s-au cunoscut, cum s-au iubit, cum au fost surprinși? Apoi criminalul?... Întrebările frământau pe Dafina în jilțul de paie ca într-un scaun de tortură, încerca să-și mai astâmpere setea cântărind pe eroul dramei, îi plăcea, își zicea că merită să fie iubit și de o contesă, îl iubea.

## Capitolul III

### HAMMA

...În golul nesfârșit, sufletul stingher pâlpâia ca o licărire de speranță. Așteptarea dincolo de timp era străbătută mereu de o rază caldă din infinit, aducătoare de îndemnuri.

Apoi așteptarea se subția și timpul parcă începea iar să curgă în linie dreaptă. Conștiința spațiului se închea treptat, se îngroșa în unde tot mai dese. Planuri de materie se schimbau caleidoscopic, împovărând aripile sufletului și născând senzația mișcării.

Era o coborâre spre o țintă nouă, nelămurită și totuși simțită ca o călăuză sigură. Sufletul parcă își chibzuia forma, în vreme ce conștiința se zbuciuma tot mai neputincioasă.

Și deodată conștiința se curmă, copleșită de îmbrățișarea lumii noi...

#### 1

Îi dădu numele Gungunum, în amintirea regelui viteaz, înțelept și iubitor de dreptate care a stăpânit

odinioară în Larsa și despre care spunea deseori că ar fi fost un străbun de-al ei. Ea însăși era femeia marelui nubanda Pidur Libur, slujitorul și prietenul regelui Samsu-Iluna, fiul și urmașul neuitatului Hammurabi, domn peste Sumer și Akkad. Se numea Nim-Utumu, era veselă că a născut fecior și aștepta cu nerăbdare plină de mândrie întoarcerea soțului ei din războiul împotriva regelui Rim-Sin, care năvălise în țară, cuprinzând orașele Uruk și Isin, măcelărind mii și mii de oameni.

Nim-Utumu mai născuse de șase ori, dar nu avusese norocul să-i trăiască nicio odraslă. Tremura pentru viața lui Gungunum și jertfa zilnic câte o vacă albă marelui zeu Marduk, implorându-i ocrotirea. Bătrâna Luballat, sclava meșteră în dădăcirea copiilor, îl scălda de câte trei ori pe zi în apă neînceptă, adusă din râul sfânt Buranun, mormăind fel de fel de descân-tece care alungă negreșit duhurile tuturor bolilor.

Pidur Libur sosi mohorât din război. Biruise oastea dușmană în câteva bătălii, dar regele Rim-Sin izbutise să scape. Și până ce nu va fi jupuit de viu Rim-Sin, se știa că n-are să fie pace și liniște la hotare. Supărarea însă îi trecu în clipa când Nim-Utumu îi înfățișă copilașul de două luni voinic și sănătos. Îl strânse la piept, făgădui jertfe bogate zeilor și porunci lui Ululai, feciorul bătrânei Luballat, să fie câinele lui Gungunum.

Așa cresc Gungunum nedespărțit de Ululai. Când împlini Gungunum cinci ani, Ululai împlinea douăzeci.

## ADAM ȘI EVA

---

Acuma hoinăreau împreună pe ulițele și prin grădinile falnicului oraș Babilu. Se duceau deseori pe țărmurile zidite ale râului sfânt Buranun care spinteca în două orașul ocrotit de marele Marduk, zeul zeilor. Acolo mai ales, privind bărcile nenumărate ce mișunau pe valurile nămolose, Ululai îi povestea câte grozăvii din războaiele regilor din Babilu cu vecinii neastâmpărați și hrăpăreți. Lui Gungunum nu prea îi plăceau, dar asculta cuminte pentru că iubea mult pe Ululai, deși Ululai îl bătea în ascuns, fiind o fire sângeroasă ca toți oamenii din Assur. Și Ululai din Assur era. Ajunsesese în Babilu când fusese numai de trei ani, cu maică-sa, Luballat, pe care o luase prizonieră de război un ostaș de-al regelui Hammurabi și o vânduse pe un preț de nimic, deoarece avea copil mic, părinților lui Nim-Utumu, care apoi a adus-o în zestre lui Pidur Libur.

Mai ales despre războiul cu kasiții știa multe Ululai. Povestise de atâtea ori încât Gungunum cunoștea cum a pornit regele Samsu-Iluna împotriva lor, cum i-a înfrânt, dincolo de orașul Kuta, că șapte mii au căzut în luptă și nouă mii în prinsoare împreună cu regele Ulamburiaș, iar ceilalți, încercând să fugă, s-au înecat cu miile în apele râului Idigna ca șoarecii. Plăcerea cea mare pentru Ululai era răzbunarea lui Samsu-Iluna asupra dușmanilor ajunși în mâinile lui. Îi luceau ochii ca ai tigrului, fața i se strâmba și nările i se umflau parc-ar fi mirosit sânge proaspăt când spunea cu glas răgușit cum Samsu-Iluna, după ce și-a îngropat morții, a pus să jupoaie de vii o mie de prizonieri,